

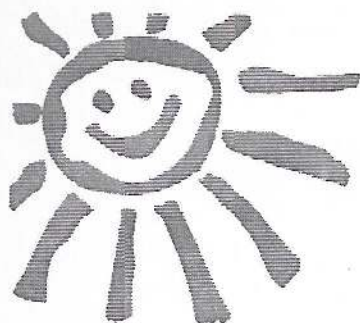
HIŠA OTROK

GLASILO ANGELENEGA VRTCA

MAREC 2008

ANAR





ALI STE VEDELI

KAZALO

2	Ali ste vedeli
3	Uvodnik
4	Iz montessori zakladnice
10	Dnevnik Angelinega vrtca
23	Iz otroških ust
25	Odmevi staršev
31	Zahvale

- da sta se 1. oktobra 2007 odprla dva oddelka prve starostne skupine (jasli), v katere se je postopoma uvedlo 24 otrok v starosti od 1. do 3. leta?
- da so se konec decembra 2007 končala gradbena dela na delu samostanske stavbe, ki so trajala dobro leto?
- da je g. nadškof Alojz Uran skupaj z duhovnikoma iz župnije sv. Trojica ter ob veliki udeležbi sester uršulink iz vse Slovenije daroval sveto našo in blagoslovil vse nove in obnovljene prostore uršulinskega samostana?
- da imamo poleg novih prostorov za jasli še nove prostore uprave Uršulinskega zavoda, novo telovadnico v pritličju blizu jasli, nekaj novih igral na igrišču vrtca ter nove plošče pod igrali, novo teraso (igrišče) za najmlajše, velik in na novo opremljen prostor za izvajanje Kateheze Dobrega pastirja v delu uprave Zavoda?
- da je pisarna s. Metke (ravnateljice vrtca) in s. Zorice (direktorice Zavoda) od januarja 2008 dalje že v prostorih nove uprave?
- da je trenutno vključenih v naš vrtec 90 otrok?
- da so v letu 2007 obhajale po vsem svetu vse redovne in druge ustanove, ki izhajajo iz duhovnosti Angele Merici, Angelino leto, saj je bila ta zavetnica Angelinega vrtca pred 200 leti razglašena za svetnico?
- da je odšlo v jeseni v šolo 17 otrok iz našega vrtca?
- da v Zavodu sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano pripravljajo prvo katoliško OŠ, ki naj bi se odprla v jeseni 2008?
- da se je poleti 2007 začelo montessori izobraževanje 0-3, v katerega je vključenih 43 slušateljev in ga organizira Uršulinski zavod skupaj z MECA (montessori center iz ZDA) ter Montessori inštitutom, ki ga zastopa Melita Kordeš Demšar; vanj je vključenih tudi nekaj naših vzgojiteljic iz vrtca in jasli?
- da se je poleg montessori izobraževanja v istem času pričelo izobraževanje v KDP (Kateheza Dobrega pastirja) za starostno obdobje 6-9 let in bo predvidoma trajalo do leta 2009 zaradi obsežnega programa?

Hiša otrok, glasilo Angelinega vrtca

Izdaja Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje in kulturo, Josipine Turnograjske 8, Ljubljana

Odgovorna urednica: s. Metka Capuder

Urednica: Barbara Merše

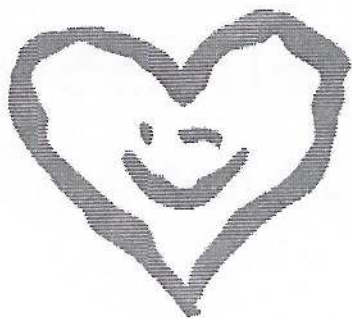
Lektoriranje: Mihaela Kastelec

Prelom: Janez Fajfek, Društvo Mohorjeva družba

Tisk: Grafika 2000 d. o. o., Dob

Ljubljana 2008

elektronski naslov za pošiljanje člankov:
angelin.vrtec@guest.arnes.si



UVODNIK

»Živite novo življenje!« (Sv. Angela)

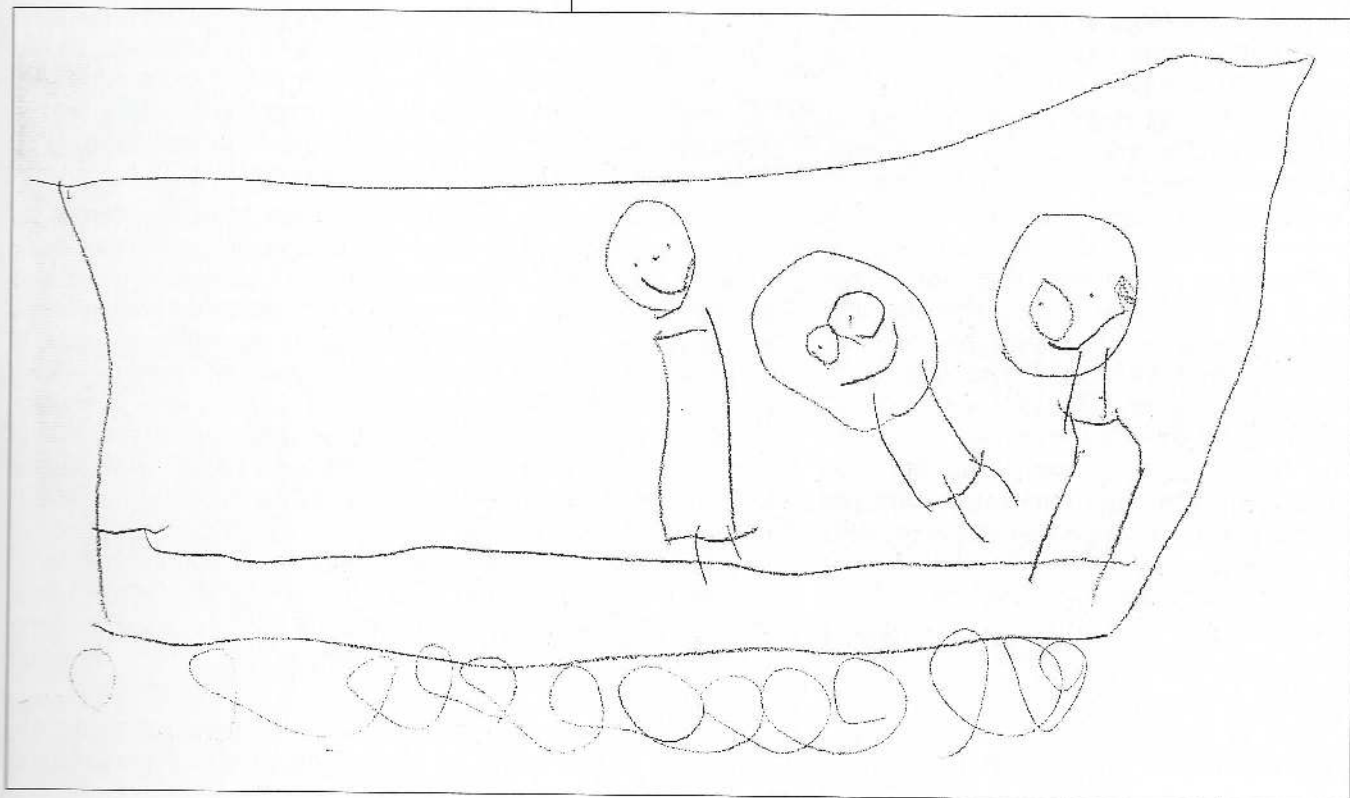
Pred vami je prva številka Hiše otrok po razširitvi Angelinega vrtca. Veliko novih obrazov je v Angelinem vrtcu, obrazov malčkov in obrazov odraslih. Vsak od njih daje podobo celotnemu vrtcu. Na poseben način je ta številka prepletena z zgodbami otrok v jasliah ter njihovih staršev. Skupaj smo doživeli velik korak, ki je zahteval tako potrpežljivost, vztrajnost, ponižnost, solidarnost in ljubezen kot tudi veliko zagnanosti, trme, tveganja in upanja. Zagotovo ni naključje, da prav v Angelinem letu, letu, ko smo sestre uršulinke po vsem svetu praznovale dvestoletnico njene razglasitve za svetnico. Odprl se je nov svet in nova

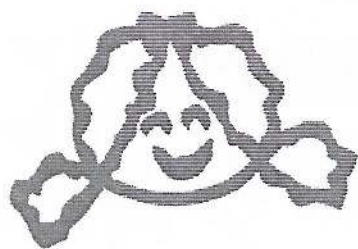
priložnost, da rastemo in zorimo vsi skupaj. Malčki na poseben način kličejo po ustvarjanju lepega, dobrega in resničnega okolja, da bi z upanja polnimi očmi in s srcem, potopljenim v mir, delali korake v svet. Malčki v oranžni in rdeči sobi se kot Mali princ in lisica vedno bolj udomačujejo, otroci iz zelene, rumene in vijolične sobe se nam zdijo že tako veliki!

Hiša otrok ima tudi nekaj novosti, ki jih boste »stare bralke in bralci« zagotovo opazili.

Vsem pa, ki berete Hišo otrok želim, da bi v moči ljubezni do otrok in vzgoje živeli novo življenje v medsebojnih odnosih ter tako prinašali v svet mir, ki ga tako potrebuje. To je bila tudi želja Marie Montessori. V prihodnjih mesecih bo na igrišču Angelinega vrtca nov kip, kip sv. Angele. Naj nam bo tudi ona v navdih, zgled in spodbudo v letu 2008.

s. Zorica Blagotinšek





IZ MONTESSORI ZAKLADNICE

OTROKOVA SAMOSTOJNA SKRB ZA SAMEGA SEBE – V STAROSTI DO TREH LET

Otrok je ob svojem rojstvu neobgljeno bitje, ki ne more poskrbeti samo zase. Njegovo življenje je povsem odvisno od odraslih.

Ko starši prevzemamo tako veliko odgovornost – stoodstotno skrb za otroka – nam na začetku ni lahko. Preveva nas občutek, da ne bomo kos vsem nalogam, da ne obvladamo vseh gibov ... Sčasoma pa se vendarle navadimo na novo vlogo in poskrbimo za vse, kar se tiče našega otroka. Pri opravih kot so hranjenje, preoblačenje, previjanje, kopanje in uspanje otroka postajamo iz dneva v dan spretnjši. Odkrivamo tudi lažje in boljše načine izvedb le-teh v želji, da bi jih čim hitreje in učinkoviteje izvedli. Odkrivamo pa še nekaj: da če ta opravila izvajamo sami, je to hitrejše in manj komplicirano, kot otroku omogočiti, da se vključuje v skrb za samega sebe tudi sam.

Poslanstvo staršev in vzgojiteljev je pomagati pri razvoju otroka v celostna človeška bitja, prilagojena svojemu času, kraju in kulturi. Otroci lahko izpolnijo svojo lastno poslanstvo na Zemlji in se aktivno vključijo v družbo zgolj s svojo lastno izgradnjo, z lastno aktivnostjo. Dojenček zato ne sme ostati kot gmeta lepila, s katero in kateri lahko vsakdo naredi karkoli. Če oče in mati vztrajata pri takšnem odnosu do otroka, je velika nevarnost, da bo otrok odrasel v prepričanju: »Potrebujem svoje starše.« Namesto tega želimo, da otroci postanejo ljudje z zaupanjem v svoje lastne sposobnosti. Zaupanje je potrebno v vsakem primeru k izpolnitvi življenja. Brez zaupanja si ne upamo prevzeti odgovornosti, ki dela življenje polno in pomembno. Da bi torej otroci razvili tako zaupanje, **jim moramo pomagati pri neodvisni skrbi za njih same – takoj, ko to zmorejo.** Naloga staršev je, da začnemo stremeti k temu cilju takoj po prvih tednih otrokovega življenja.

Otroka ženejo k samoizgradnji potenciali, s katerimi se rodi: sto bilijonov možganskih celic ter moči in energije človeških nagnjenj. **Otrokov cilj je doseči popolno neodvisnost v vseh dejanjih – takoj, ko je to mogoče.**

Vendar urnik za razvijanje vsake spretnosti in določenih znanj ni odvisen od njega, temveč jih diktirajo *občutljiva obdobja* v razvoju človeka. Otroka ne zanimata učinkovitost in hitrost. Osredotoča se na proces, na ponovitve in na vajo, potrebno pri delu na poti k popolnosti v vseh procesih. Otrok je potrpežljiv, kadar dela za lastno izgradnjo – čas ni njegov vladar.

Kako torej pomagati otroku? Zavedati se moramo, da so za otroka do treh let dejanja osebne nege težka, njegovo zanimanje za njihovo izvajanje, ali vsaj udeležbo pri izvedbi, pa je veliko, zato je pomembno, da se zavedamo vseh momentov, ko otroku onemogočamo, da bi postajal v polnosti funkcionalno človeško bitje. Poglejmo primere: umivalnik in pipa, ki ju otrok ne more doseči; ogledalo, ki je tako visoko, da se otrok v njem ne more videti; stol, ki je tako visok, da se otrok ne more sam usesti nanj; hlače, ki so tako tesne, da si jih otrok ne more potegniti ne gor ne dol; otroška postelja z rešetkami in visok stol, ki zapre otroka na višini in ga izolirata pred tlemi. Pomislimo na požirek vode, ki ga otrok ne more dobiti brez pomoči starejšega.

Ker se privadimo narediti za otroka vse, lahko mimogrede zamudimo najugodnejši čas otrokove lastne izgradnje na področju osebne nege in skrbi zase. Zato postaja dandanes povsem običajno videti triletnika, ki stoji kot maneken in čaka na odraslega, da mu obleče plašč in zapne zadrgo; dveipolletnika, ki se ne more sam umiriti, da bi zaspal, dvoletnika, ki ne uporablja stranišča, leto in pol starega otroka, ki si ne zna natočiti pijače in enoletnika, ki se ne zna nahraniti ali piti iz običajnega kozarca.

Še opozorilo preden začnemo raziskovati približno starost za najboljši odziv otroka na posameznih področjih skrbi zase: paziti moramo na naša pričakovanja. Skrb za samega sebe je eno od področij, kjer smo starši nagnjeni k preskoku od premajhnega pričakovanja k prevelikemu. Nepotrpežljivi smo glede obdobja, ki ga otrok potrebuje za osvajanje novih znanj in spretnosti. Radi preskočimo kritično stopnjo otrokove podaljšane vaje in sodelovanja z nami. Mi gremo naravnost od predstavitve določenega načina, kako se kaj naredi, k pričakovanju, da bo otrok naredil tako in pika. Kadar otrok ni pripravljen slediti našim navodilom ali posnemati naših dejanj, zaključimo z ugotovitvijo, da je očitno še premlad za osvajanje te nove veščine (kot sta npr. oblačenje in pitje iz kozarca); raje se vrnemo nazaj, kjer smo že bili: ponovno naredimo vse za otroka. Bolje pa bi bilo, da bi mu vendarle pomagali pri doseganju zanj oddaljenega cilja, s tem, da bi ga vključevali v dejanja – v tiste segmente, ki bi jih že zmogel.

Najprej je torej na nas, da prepoznamo kompleksnost vsake aktivnosti in jo razčlenimo na posamezne korake. Predstavljajmo



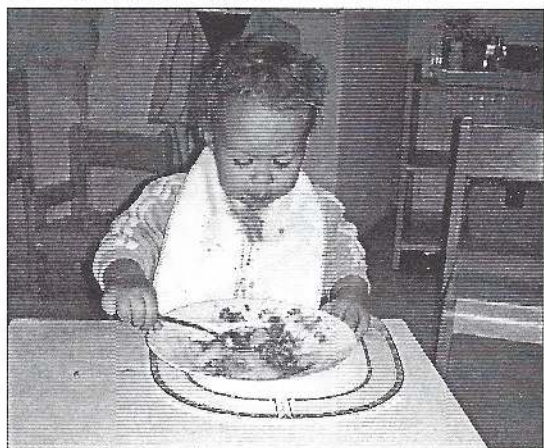
si zapenjanje paščkov na copatih ali sandaljih. V mislih to početje razčlenimo ... Če nato omogočimo malčku, da sam izpelje vsaj kakšen korak pri tem zapenjanju, bo kljub svoji nizki starosti imel občutek, da si je SAM zapel copate. Pri vsakem koraku na področju skrbi za samega sebe moramo torej najprej pomisliti, ali je morda kje korak, ki ga odtegujemo otroku; korak, ki ga bi otrok lahko izpeljal že sam. In ne pozabimo, da je otrok v tej starosti v obdobju, ko mu maksimalni naporji ugajajo. Če bomo torej vsakič počasi izvajali posamezne korake določene aktivnosti in vanj vključevali otroka, bo sicer preteklo nekaj časa, a naša

počasnost in metodičnost bosta pripeljali do otrokove uspešnosti in samostojnosti - dosežen bo pomemben cilj: Pri treh letih se bo otrok čutil SPOSOBNEGA v kompleksnih dejanjih osebne nege, hranjenja, oblačenja - zavoljo sebe.

Ker se vsak človek, ki ni več prav majhen, oblači, gre na stranišče, se hrani, se sam uspava, smo gotovo zadovoljni, kadar tudi naš malček dosega vse to, saj to dokazuje, da raste, da se razvija. Nič pa mu ne pomaga, kadar po njegovem uspehu, obračamo njegovo pozornost k nam - s ploskanjem, s pretiranimi pripombami. Samozavest je za vse nas rezultat našega genialnega dosežka in ne ocena nekoga drugega. Odrasli ne moremo dati otroku dobrega mnenja o njem samem. Sami si ga morajo prislužiti od njih samih skozi lastne napore: nobena arena ni bolj primerna za uspeh osebnega napora kot otrokova neodvisna skrb zase.

HRANJENJE IN PITJE

V petem in šestem mesecu otrokove starosti je *občutljivo obdobje* za odstavljanje od prsi. Otrok lahko namreč takrat že sedi, rastejo mu zobje, encimi, ki lahko razgrajujejo trdo hrano so prisotni v telesu ... Na nas je, da mu damo priložnost, da se v naslednjih nekaj mesecih postopno prilagaja na novo obliko hranjenja in da okuša pestrost prehrane odraslih.



Vse prilagodimo otrokovi velikosti: otrok naj sedi na majhnem stolu za nizko mizico. Omogočimo mu, da hrano prijemlje in je s prsti; da prijemlje žlico takoj, ko to zmore. Otrok namreč potrebuje nekaj časa za raziskova-



nje, eksperimentiranje, občutenje, da bo razvil pravi prijem zanjo. Rokovanje z manjšimi vilicami uvedemo pri osmih mesecih in če majhen kozarec s kapljico tekočine ponujamo otroku od šestega meseca dalje, se mu bo sposobnost samostojnega pitja iz njega naravno razvila do desetega meseca.

Otroci različno osvajajo posamezne spretnosti, vendar je **velika večina otrok veščih uporabe žlice, vilice in kozarca pred svojim petnajstim mesecem**. Takrat pa otrok tudi že razume, da se med jedjo ne vstaja in da se je sede (seveda je veliko odvisno od zglada odraslih. Če otrok namreč vidi, kako oče malica stoji sredi kuhinje ...). Tovrstni dosežki otrokom pošiljajo sporočila: »Si sposobna oseba, ki lahko marsikaj stori zase. Nisi le odvisen od drugih.«

ODVAJANJE OD PLENIC

Bombažne plenice poleg tega, da so naravnejše in zračnejše, omogočajo otroku, da razlikuje med biti suh in moker – zato jih priporočamo. Čim je otrok sposoben stati, naj se **menjava plenice** dogaja **stoje**. Tako bo otrok lahko sodeloval: s tem, da pridržijo body, sam odstrani plenico, jo vrže v koš ipd.

Občutljivo obdobje, ko je otrok pripravljen delati na tem, da se odvadi od plenice in uporablja stranišče, je med 16. in 20. mesecem starosti. V tem času je potrebno biti z njim zelo potrpežljiv





in mu dati možnost, da se nauči uporabljati stranišče. Včasih je bolje, da se družina odloči in ostane doma (npr. da ne hodi na izlete ali obiske). Tako se otroku brez prekinitve zagotovi možnost uporabe stranišča. Dobro je, da imamo neko **rutino**, da se otrok lažje navadi; da ve, kaj sledi nekemu dogajanju. Da se bo počasi privadil uporabljati stranišče, naj gre na WC:

- Zjutraj, ko vstane.
- Preden gremo od doma.
- Preden gre na vožnjo z avtom.
- Preden bo začel z nekim delom, ki traja dlje časa.

K samostojnosti in dostojanstvu otroka spada tudi to, da otroku damo na razpolago več spodnjih hlačk, med katerimi si ene sam **izbere**.

Pomembno je tudi, **kako so otroci oblečeni**, npr. da imajo na sebi obleko, ki jo lahko sami

odpnejo in to hitro - preden bi bilo prepozno. Istočasno z osvoboditvijo od plenice naj spodnja majica zamenja bodi.

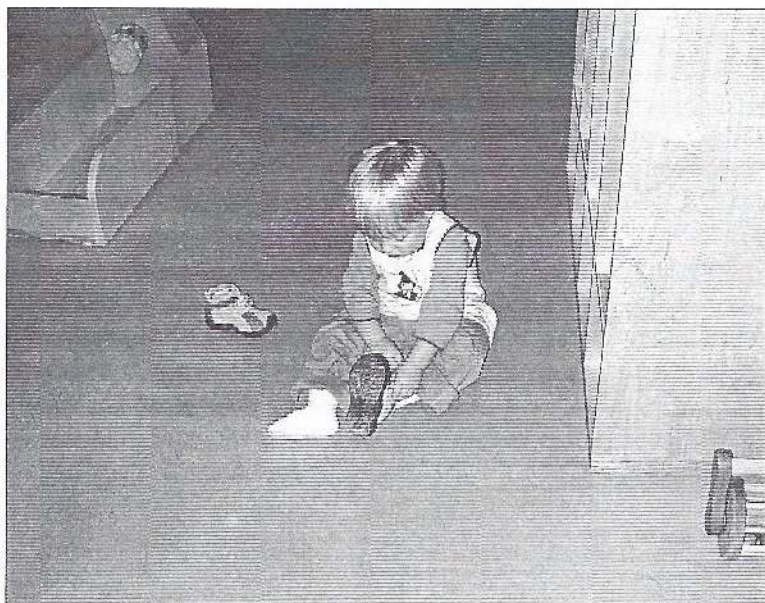
Uporaba toaletnega papirja. Ne pozabimo otroka vključiti tudi v rokovanje s toaletnim papirjem. V vrtcu otroke spodbujamo, da si sami brišejo ritko.

OBLAČENJE

Naloga staršev je, da že po prvih tednih otrokovega življenja komentiramo postopek oblačenja (**povemo, kaj delamo**) in ga izvajamo vsakič v istem zaporedju. Kaj hitro bo otrok razumel, kako se oblači in bo pokazal željo po sodelovanju z nami.

Proti enemu letu starosti začnemo otroku pripravljati po več kosov oblačil, primernih situaciji in vremenu, otrok pa potem znotraj naše izbire izbere eno od dveh pripravljenih. **Izbiramo oblačila**, ki ustrezajo kriterijem:

- Majice in puloverji: s tako širokim ovratnikom, da gre otrokova glava z lahkoto skozi. (Izogibamo se pulijem.)



- Hlače na elastiko. Naj ne bo pretesna.
- Obutev naj se zapenja z ježki.
- Rokavice, nogavice in pokrivala naj bodo tolikanj ohlapni, da si jih otrok lahko nadene in sname.

Oblačila na nizkih, otroku dosegljivih policah in razvrščena v vrstnem redu oblačenja, olajšajo delo otroku pri oblačenju in pripomorejo k uspešnosti. (Od 14. meseca se otrok že lahko sam poskuša oblačiti in je na dobri poti razvijanja popolne samostojnosti pri oblačenju.) Poskrbimo, da ima **možnost za vajo:**

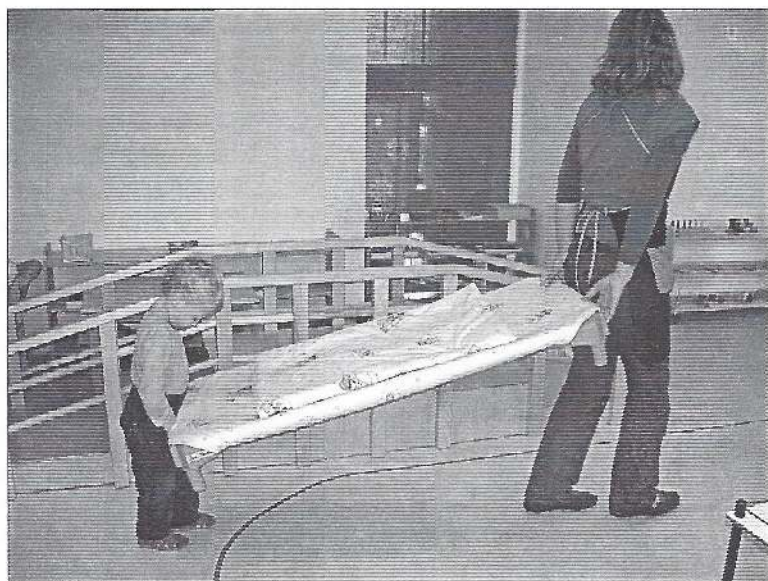
- Zapenjanje / odpenjanje gumbov, zadrge, pritiskačev, ježkov: položimo kos obleke na mizo pred otroka in mu počasi in nazorno pokažimo. Če vadi, mu bo šlo lažje, ko bo imel obleko na sebi.

- Oblačenje nogavic: nogavico naberemo počasi, da vidi, jo natakne čez prste otrokove noge in on naj jo potegne navzgor. Morebiti bo potrebna pomoč pri peti.

Vključimo otroka v **skrb za obleko:** poleg tega, da mora otrok izbirati svojo obleko, mora zanj tudi skrbeti (jo zložiti in pospraviti). Dajmo mu torej možnost, da jo zлага, pospravlja in skrbi zanj. Obutev in oblačila naj imajo zato stalna mesta – na otroku dosegljivih policah, nizkih obešalnikih. Otroku dosegljiv naj bo tudi koš za umazano perilo. Umazana oblačila naj takoj, ko jih sleče, vrže vanj: otroci so namreč v občutljivem obdobju za red in če se naučijo odvreči obleko kjerkoli in kamorkoli, mislijo, da tja tudi spada (npr.: na tla) in tako ostane celo življenje. Pri vsem tem je izrednega pomena tudi zgled staršev.

SPANJE

Dejstvo je, da se procesa uspanja naučimo. Dejstvo je tudi, da otrokovi možgani ponoči ne počivajo, temveč delujejo na drugačen način, ki ima svoj smisel in namen. Razvijajočim možganom moramo zagotoviti dovolj dobrega spanja zaradi razvoja sposobnosti koncentracije in »blažitve otrokovih izpadov trme«. Poglejmo, katera **količina spanja** je potrebna našemu otroku:



	skupaj ur	ponoči	podnevi
- 12 mesecev	14	11	3
- 18 mesecev	13,5	11	2,5
- 24 mesecev	13	11	2

- namesto dveh le en dnevni počitek,
- en spanec ne zadošča, dva pa sta preveč, zato:
 - ali zvečer prej v posteljo
 - ali nekaj dni v tednu dva, nekaj dni en dnevni spanec,
- 31–36 mesecev – dnevni počitek (2 uri)

Otrok naj zasp sam. Predpogoj je trdna odločitev obeh staršev. Uspešnost navajanja otroka, da zasp sam, pa je večja, če začnemo pri majhnem otroku.

Pogoj za mirno uspanje je vsakodnevna **rutina**. Naj ne bo daljša od 30 minut. Ko jo izpeljemo, se poslovimo od otroka in zapustimo sobo. Bodimo dosledni. Z večerno rutino začnimo dovolj zgodaj, saj večina otrok starih od dve do treh let zasp med 19. in 21. uro, pri čemer je 21. ura že pozna – veliko jih namreč vstaja zgodaj. Večerna rutina naj vsebuje:

1. nego (umivanje, preoblačenje)
2. (po)govor (branje zgodb, petje pesmi, rime, molitev)
3. telesni stik (objem, poljub, križ).

Če otrok zvečer ne more zaspati sam, je velika verjetnost, da se ob normalni rahli nočni budnosti spet obrača na nas in zahteva - z jokom ali prihodom v našo posteljo - da ga uspavamo. Pričakuje namreč iste okoliščine, kot so bile, preden je zaspal.

Navajanje na samostojno uspavanje lahko poteka dva načina:

A) POSTOPNO:

Postopno navajanje na večerno spanje po korakih:

1. Starša se izmenjujeta, se odzivata na otroka.
2. Starši ne dajejo otroku pijače, ampak ga tolažijo v naročju, dokler ne zaspi.
3. Starši le sedijo ob postelji, dokler ne zaspi.
4. Starši nudijo otroku manj fizičnega stika v času uspavanja.

Postopno zmanjševanje pozornosti pri nočnem zbujanju:

1. Odzovemo se takoj, z otrokom preživimo toliko časa, kot je potrebno.
2. Ne dajemo pijače.
3. Otroka ne dvigujemo.
4. Otroku ne govorimo, ne govorimo.

5. Minimalen stik: le držanje za roko ali trepljanje.
6. Brez očesnega stika, neodziven obraz.
7. Brez fizičnega stika, sedimo ob otroku.
8. Premaknemo stol k vratom, stran od postelje.
9. Zmanjšamo čas z otrokom.
10. Odzovemo se počasi.

Pri postopnem navajanju moramo računati s tem, da se pri vsakem koraku, ko zmanjšamo pozornost, stvari najprej poslabšajo, šele nato izboljšajo; da, čeprav se zdi ta način prijaznejši, traja dlje časa; da je ta pristop samo včasih uspešen, ker se starši ne zavedamo neverjetne moči, ki jo ima dejanje prejšnjega koraka (»Samo danes mu bom še nesel pijačo.«) ali pa odločitev staršev sčasoma oslabi zaradi njihove utrujenosti in včasih zaradi nepotrpežljivosti.

B) Z ENIM KORAKOM

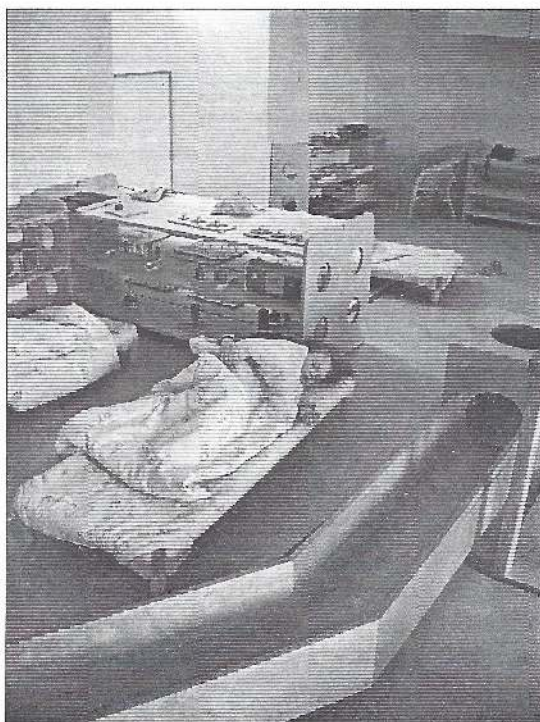
Starši so odločni, da bodo z otrokom od tega dne ravnali drugače in otrok se bo moral prilagoditi: po večerni rutini zapustijo otrokovo sobo in se vanjo ne vrnejo. Lahko se zgodi, da bo otrok jokal večer ali dva tudi po eno uro. Če ima možnost, da pride do staršev iz postelje, ga nesejo nazaj.

Šibka stran tega pristopa je, da je nekaj večerov daljšega otrokovega joka nesprejemljivih za mnoge starše. Dejstvo pa je, da je učinkovit in da deluje. Če mati ne prenaša otrokovega joka, ji bo v pomoč, če gre spat v prostor, kjer ga ne sliši - očetje ta proces doživljajo lažje.

Zavedati se moramo, da bi otroci radi bili s starši čim več časa in se bodo zanj borili tudi na škodo lastnega spanja in zdravja. Starši lahko nemalo pripomoremo k rešitvi tega problema tudi tako, da smo v času, ko naj bi šli otroci spat, dolgočasni. Prihranimo »hece« za druge dele naslednjega dne.

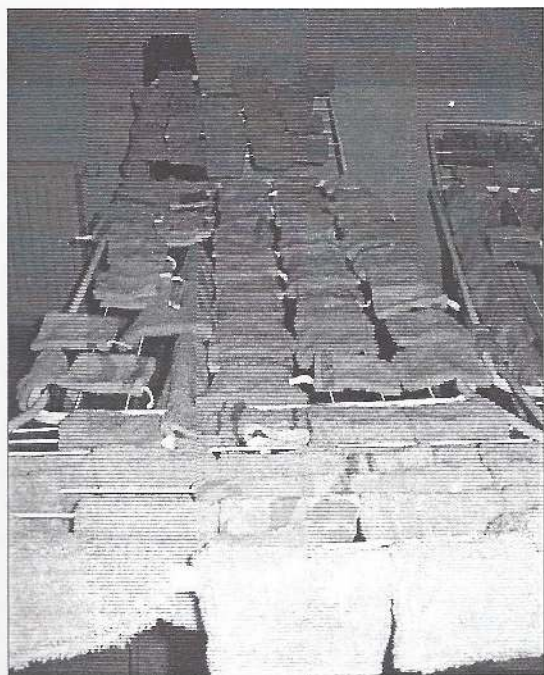
Pediatr Marc Weisbluth je zapisal: »Starševstvo je proces, ki krepi samega sebe: z rastočim samozaupanjem se povečuje občutek sposobnosti. Ena najpomembnejših stvari, ki si jih moramo zapomniti je: prišli bodo trenutki, ko boste svojemu otroku zvesto nudili manj pozornosti (četudi to povzroči jokanje ... četudi ponoči), da bi tako vaš otrok lahko izoblikoval spretnosti, kot sta pomiriti samega sebe in samostojnost. Jokanje v tem kontekstu ne poškoduje otrokove samopodobe. Nasprotno, končni rezultat so povečane sposobnosti v vašem otroku in v vas.«

Zbrale jaslične vzgojiteljice





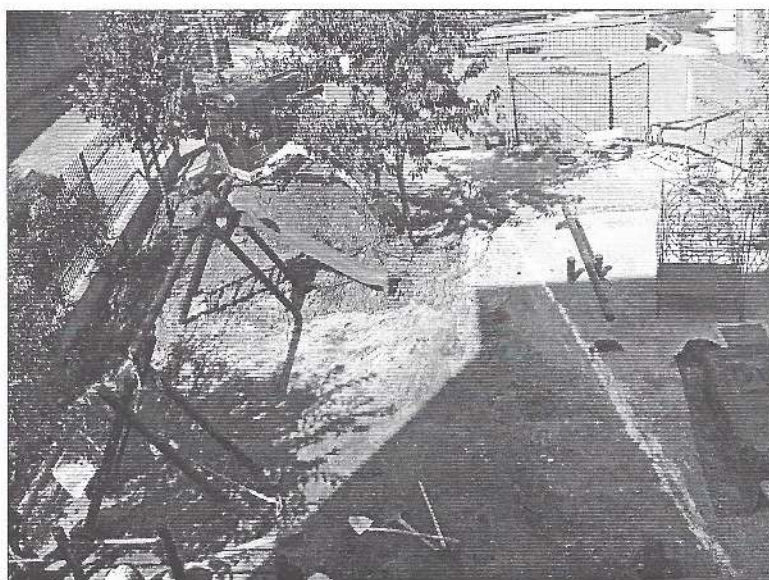
DNEVNIK ANGELINEGA VRTICA



12. 8. 2007

V avgustu so že prvič oprane krpe za jasli – ni jih malo!

17. 8. 2007
Tudi pod igrali pripravljajo tla
za nove plošče.

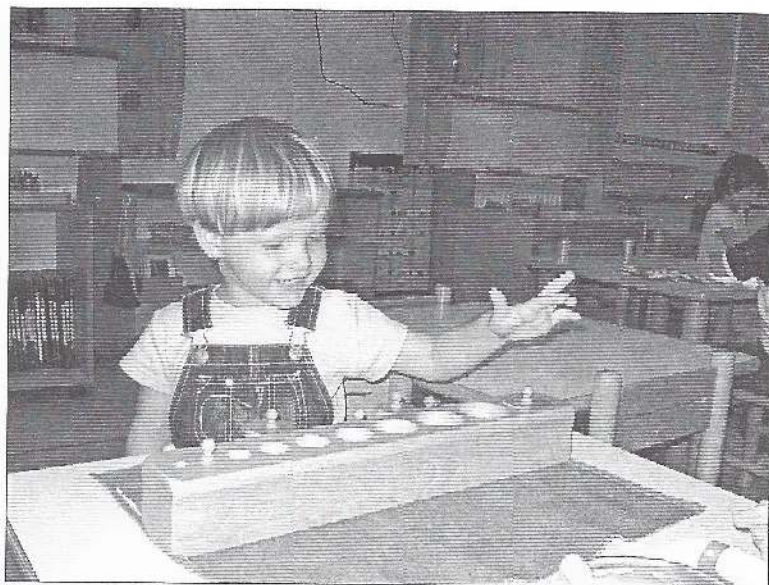


17. 8. 2007

Še gradbišče in še ne igrišče ...

31. 8. 2007

Življenje v vrtcu teče dalje,
saj je na vrsti uvajanje novih otrok.



31. 8. 2007

»Vzgojiteljica Katja, hvala za vse in srečno v novi službi!«



12. 9. 2007

»Tako za nas kot za vas zgodovinski trenutek:
odprtje jasli«, nagovori s. Zorica starše
na uvodnem srečanju.



14. 9. 2007
Otroci uživajo na novem drevesu.



17. 9. 2007
»Kaj še manjka?« je večkrat slišati na prvem srečanju vzgojiteljic, ki se pripravljajo na delo v jaslih.

26. 9. 2007
»Upam, da bo dovolj prostora, da nesemo ležalnike v jasli.«



26. 9. 2007
»No, pa začnimo postavljati okolje!«



26. 9. 2007
»Veliko je že, da so materiali skompletirani,«
razmišlja Melita.



27. 9. 2007
»Zelo lepe so te nove omare, a kaj, ko so tako prašne. Na delo!«
In s. Metka je že v akciji.

28. 9. 2007

»Da vidim, če talno ogrevanje deluje ...«



28. 9. 2007

»O, imam že svoj prostor v garderobi!« se veselijo otroci, ko prvič pridejo »na ogled«.



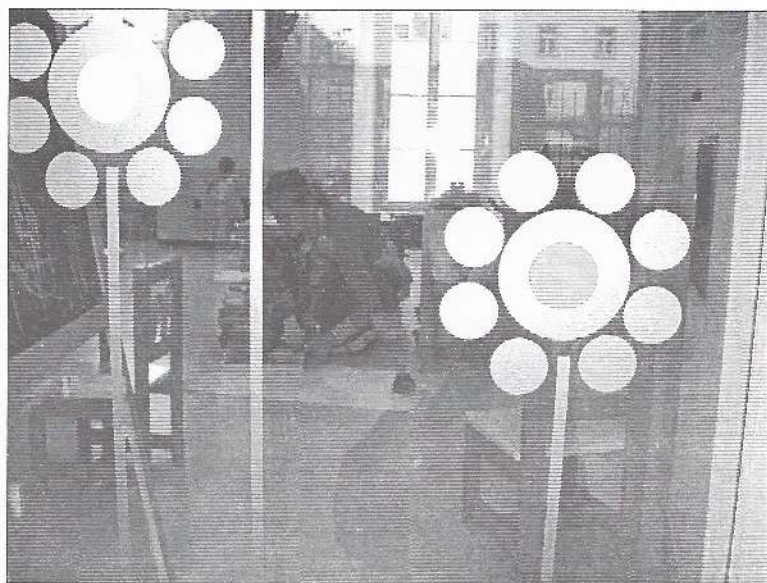
28. 9. 2007

»Mami, ati – stopnice! Tu mi je vseč.«



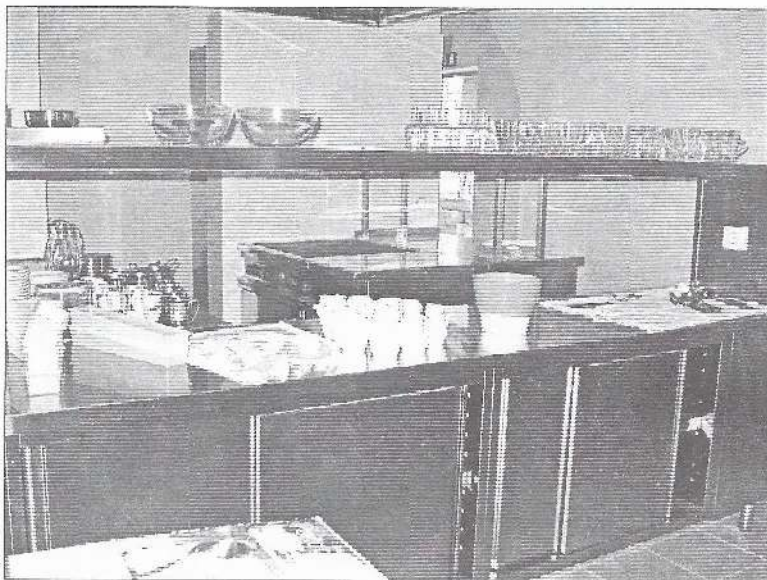
1. 10. 2007

Prvi dan jasli. Začetek nečesa velikega,
kar lahko samo slutimo.



4. 10. 2007

Nova razdelilna kuhinja bo tudi kmalu v teku.



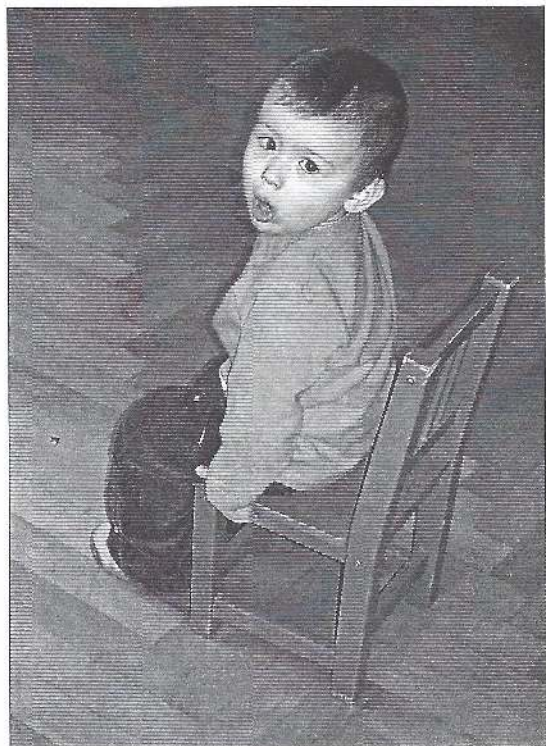
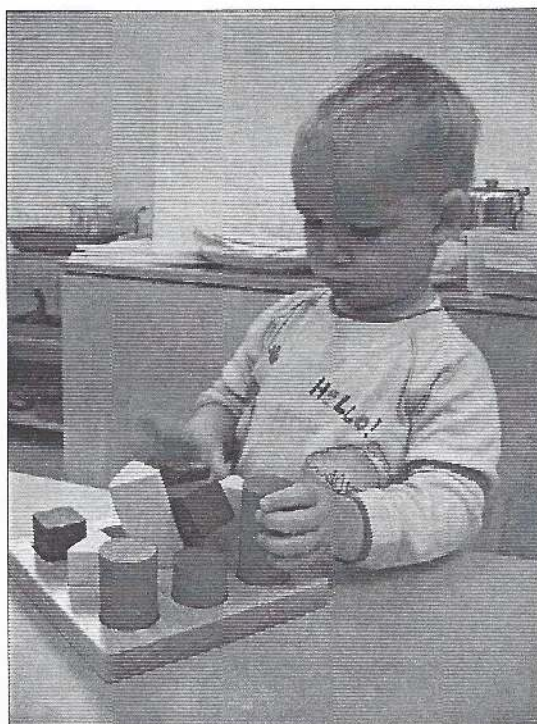
Čas teče kot žogica. Kar hitro vstopijo v novo
okolje in ...

17. 10. 2007

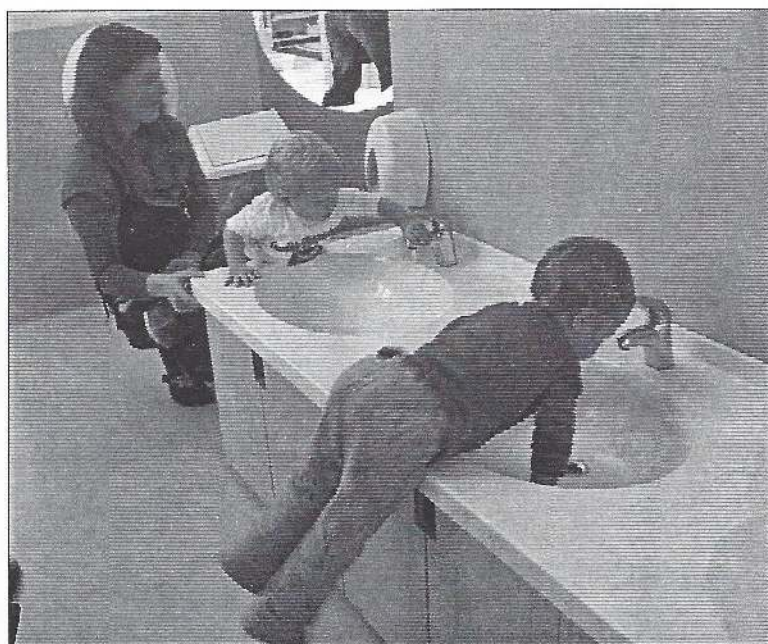
... so kdaj deležni vprašanja: »A dojenčki
so tam?« komentirajo vrtčevski otroci.
»Ne, malčki!« so natančne vzgojiteljice.



23. 10. 2007
... so zavzeti pri delu.

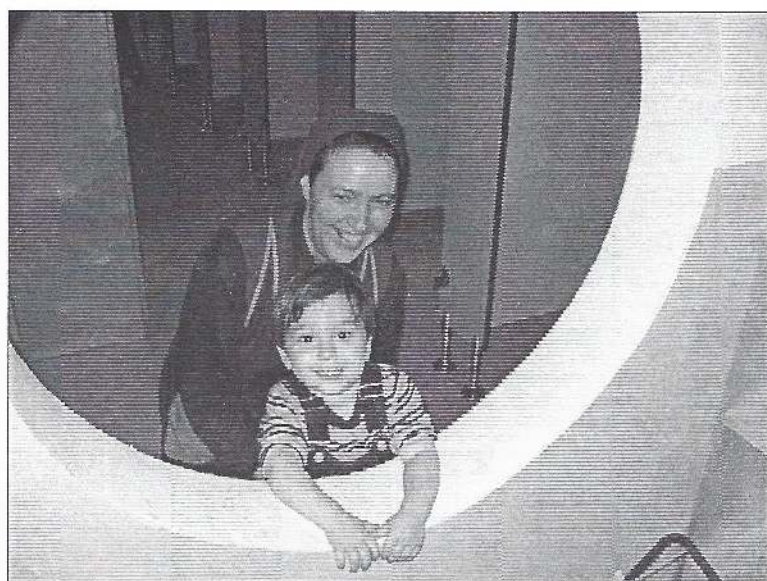


25. in 26. 10. 2007
... opazujejo in počivajo.



... skrbijo zase.

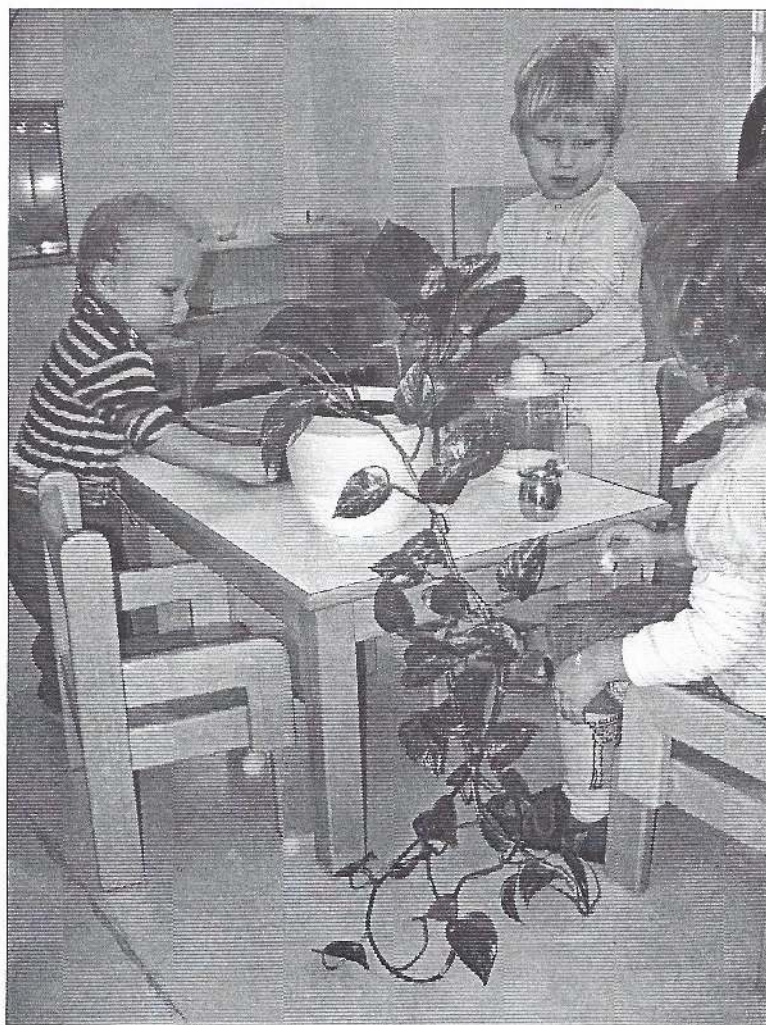
... sodelujejo pri previjanju.



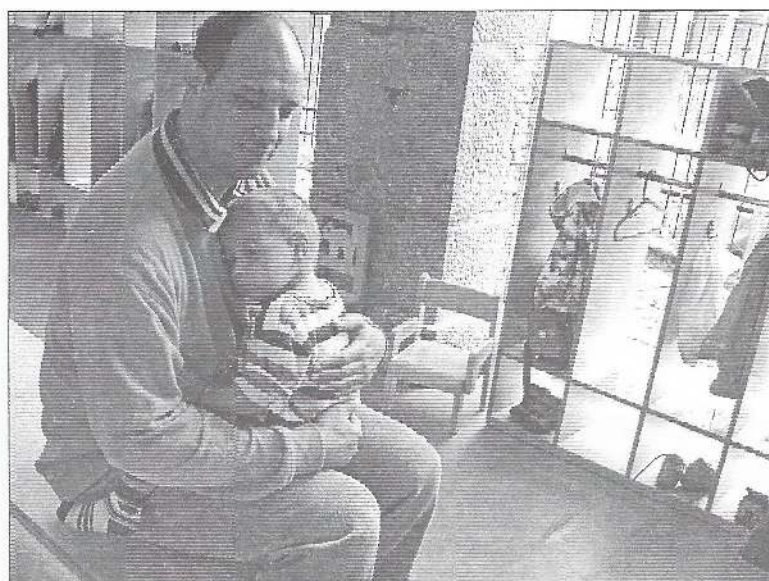
... so na poti na igrišče.



... skrbijo za okolje.



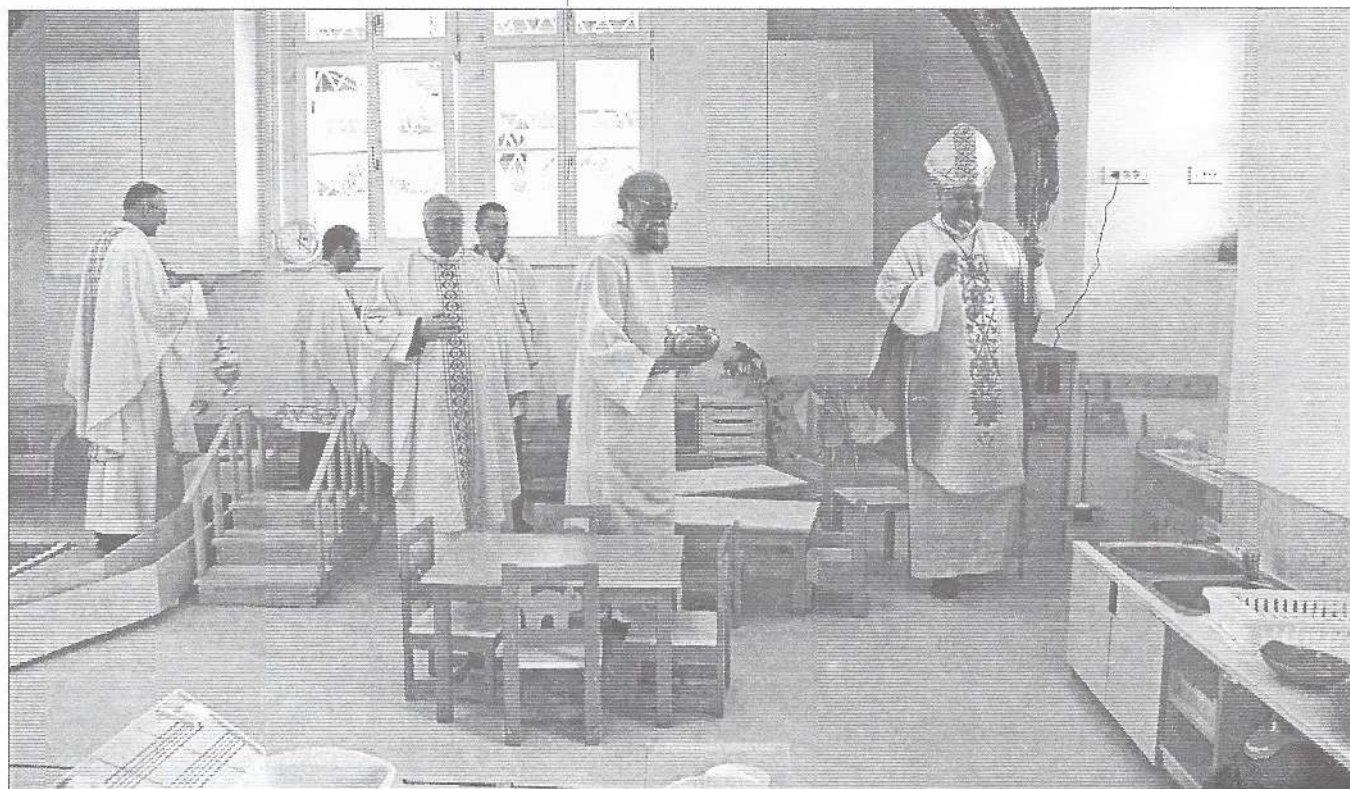
... a se še vedno radi
močno privijejo k staršem.

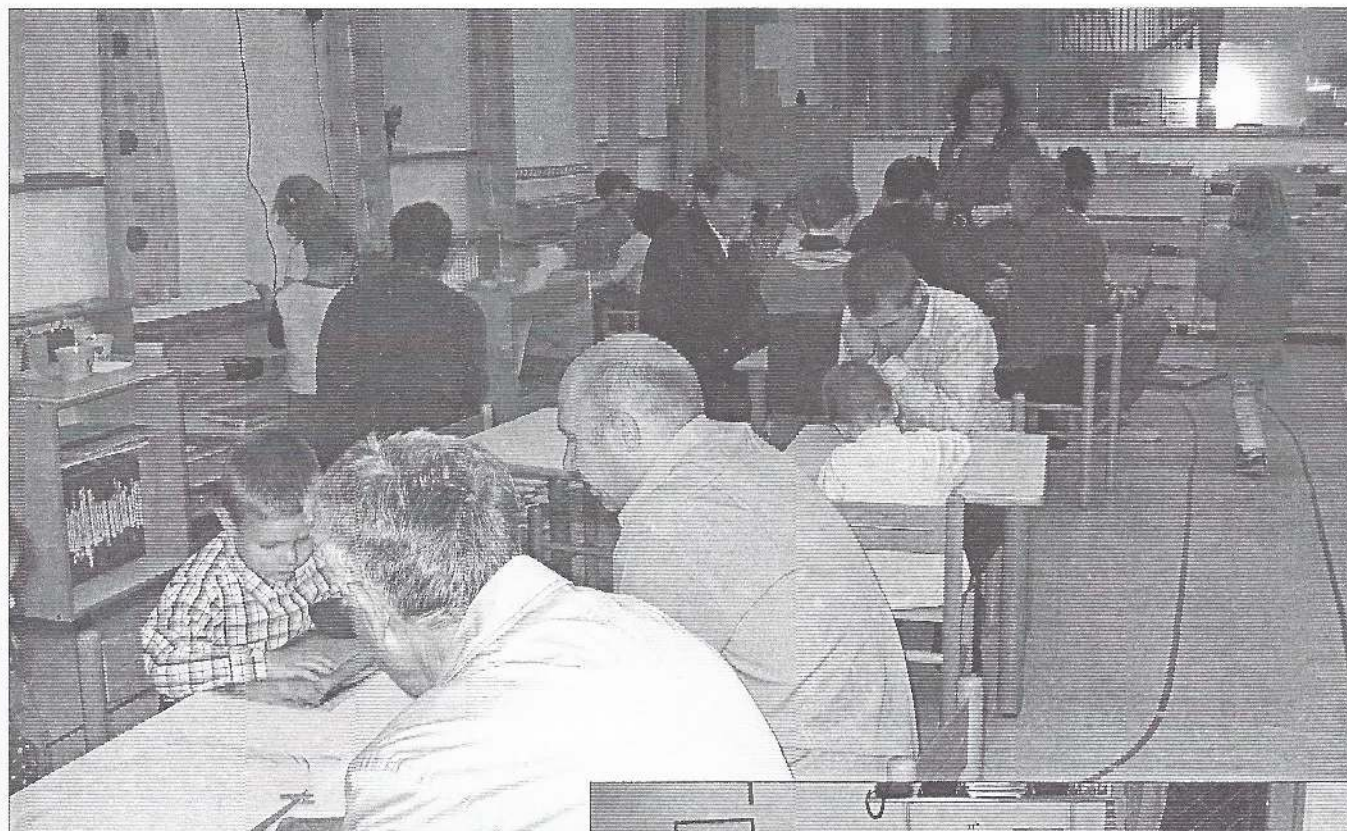


... vedo, da je čelada lahko zelo dobrodošla,
saj je varnost le prva.

10. 10. 2007

Blagoslov novih in prenovljenih prostorov:
»Tole pa le dobro »požegnajmo!«





7. 11. 2007
Večer z očeti v zeleni sobi: »Oči, glej!«

7. 11. 2007
Na večeru z očeti v rumeni sobi:
»Kako velik stolp!«



7. 11. 2007
»Te palice lahko tudi stojijo,«
skupaj ugotovita Martin in očka.

16. 11. 2007
Na obisku pravi čebelar, Leonov očka.



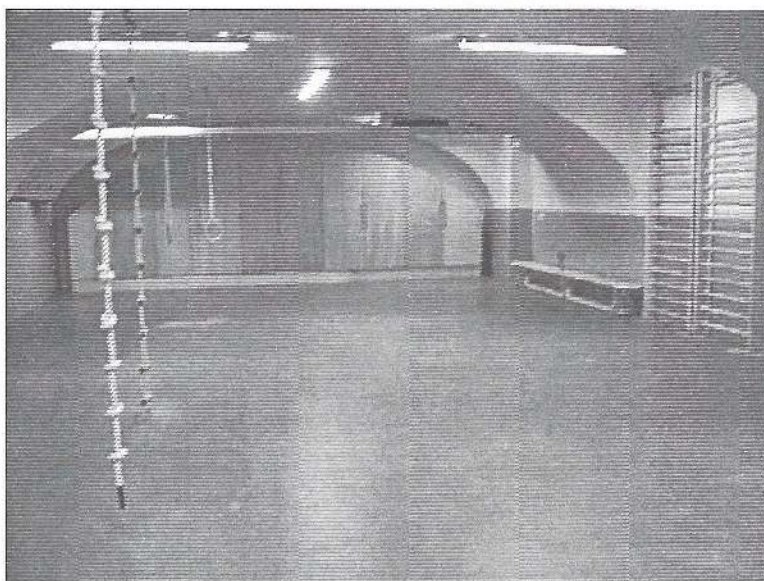
16. 11. 2007
»Najslajši je lipov med.«



28. 11. 2007
Prvi roditeljski sestanek za starše »iz jasli«.

30. 11. 2007

Novi večnamenski prostor. »Ja, to je super nova telovadnica z odmičnim letvenikom!« se veseli Majda, ki za otroke iz vrtca vsak teden pripravlja gibalno vzgojo.



3. 12. 2007

»To je pa moja mamica in sva v rumeni sobi.«



3. 12. 2007

V zeleni sobi na večeru z mamami – tudi letos silno zanimivo.



3. 12. 2007
Tudi v vijolični sobi je vzdušje delovno.

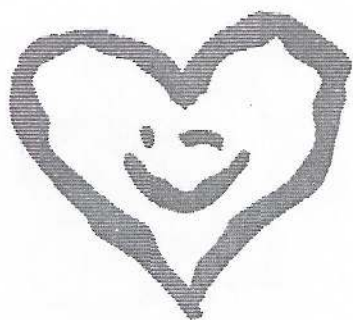


6. 12. 2007
»Pridi, pridi, sveti Miklavž!« In je prišel.



6. 1. 2008

»Še ognem te, da boš kot ena od svetih treh kraljev, potem gremo blagoslovit vrtec.« Vonju kadila, molitvi in pesmi otrok so bili te svete dneve priča tudi malčki v jasliah.



IZ OTROŠKIH UST

Vzgojiteljica drži v roki zastavo Evropske unije.
»Mogoče kdo ve, čigavo zastavo držim v roki?«
vzgojiteljica sprašuje otroke.
In Mirjam takoj odgovori: »Od Janše.«

V božičnem ozračju v skupini opazujemo hlev-
ček in jasli.
Valentin navdušeno izjavi: »Nad Jezuščkom pa
je zvezda lepota!«

Ana S. kmalu po vstopu v vrtec:
»Danes me pride ati iskat, da bo videl, katera
je šestka na troll!«

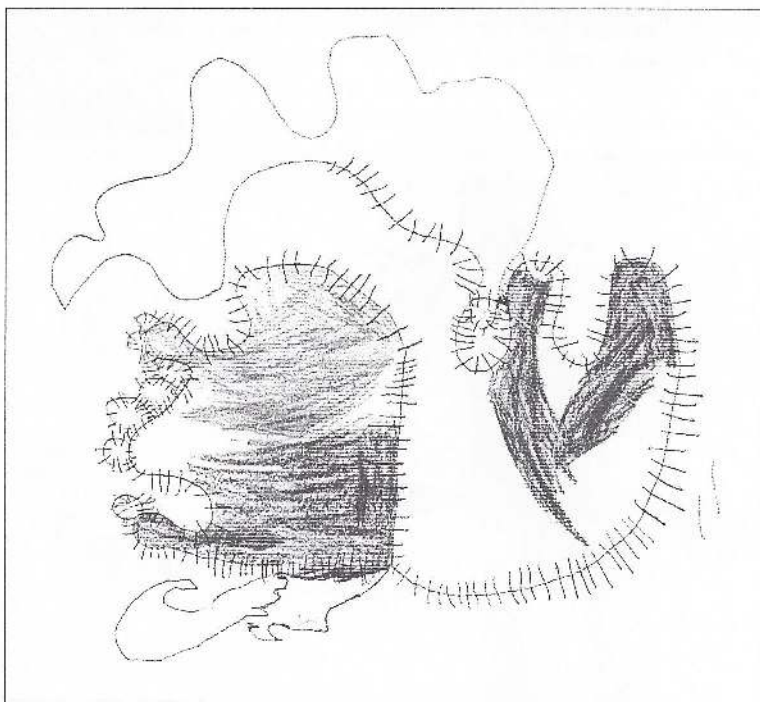
Mama sprašuje Zalo U.: »Kaj najraje delaš v
vrtcu?«
Zala: »Molim.«
Mama: »Kdo ti je to povedal?«
Zala: »Bog mi je to povedal.«

»Montessori« trden most ...
Pri telovadbi z Majdo se gredo otroci priljub-
ljeno igro Trden most. Ko se dve deklici menita,
med čim bi izbirali otroci, ko pridejo do njiju,
ena predlaga: »Jaz bom rdeče-modre palice,«
in druga: »Jaz pa rdeče palice.« Zmagovalke
so bile rdeče-modre palice.

Zala K. tiho razglablja sama pri sebi: »Duša so
mogoče srčki ali pa kosti.«
Nato reče glasno, da jo sliši Jerneja: »Veš,
zakaj imamo pod lasmi možgane? Zato, da se
spomnimo. Če ne bi imeli možgane, se ne bi
spomnila tiste pesmi *Marija bi rada v cerkvico
šla*.«
Jerneja doda: »Tudi jaz bi bila zelo žalostna.«

Pri zajtrku.
Pavlina: »Jaz si bom pa še vzela, ko bom to
pojedla.«
Vzgojiteljica: »Ja, seveda. Rastemo!«
Leon R.: »Moramo cel teden rasti!«
Pavlina: »Ha! ... Cel teden! ... Si pa res
brihten!«

Jakob T. in Valentin sedita za mizo in delata vsak svoje delo. Va-
lentin šiva gumb, Jakob T., ki natika perlice, ga nenadoma ves
začuden vpraša: »A ti znaš šivat, Valentin?«
Valentin: »Ja.«
Jakob: »O, jaz pa še ne.«
Valentin na to: »Ko boš velik, boš pa znal.«
Jakob radovedno: »Pokaži, kam si zašpičil!«
Valentin začuden: »Nič nisem ušpičil, jaz pazim nase.«
Jakob zaključí: »Ko bom velik, bova pa skupaj šivala, a prav?«
Valentin: »Prav.«



Jakob T. opazuje vzgojiteljico, ko drugega otroka navdušuje za
matematično delo. Otrok ne kaže pravega zanimanja in pravi: »Jaz
sem to že včeraj delal.«
Jakoba delo vseeno zanima in vpraša: »Kaj pa je to? A lahko po-
gledam?«
Vzgojiteljica mu pokaže zahtevnejše matematično delo.
Jakob pogleda v zaboj in reče: »Uh, tega pa jaz še nisem nikoli
delal. Bom pa jutri.«

Triletna Klara M. vpraša atija, če lahko pomaga, da bo dala prati pe-
rilo. Bil je ravno čas, ko je morala spat. Ati ji reče, da mu bo poma-

gala, če gre spat. Malo premišluje, potem pa v zavzetosti reče: »Ja, ati, ampak nimam tako dolgih rok, da bi iz postelje dajala perilo v stroj.«

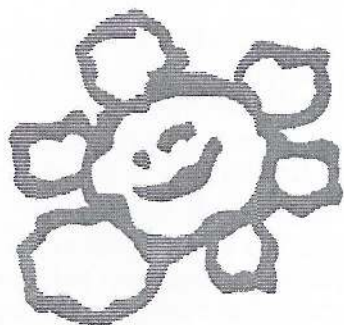
Andrej na poti domov v avtobusu nenadoma reče: »Martina (vzgojiteljica) bo morala pa veliko zelenjave jesti!«

Mamica ga začudeno vpraša: »Zakaj pa to?« Pa reče zamišljeno, bolj sam zase: »Ja, ampak saj že je veliko solate ... No, ne vem,« in zavzdihne.

»Zakaj ti je pa to prišlo na misel?«

In resno reče: »Ja, da se bo pozdravila, mami! Martina je zbolela, je ni bilo v vrtcu.«





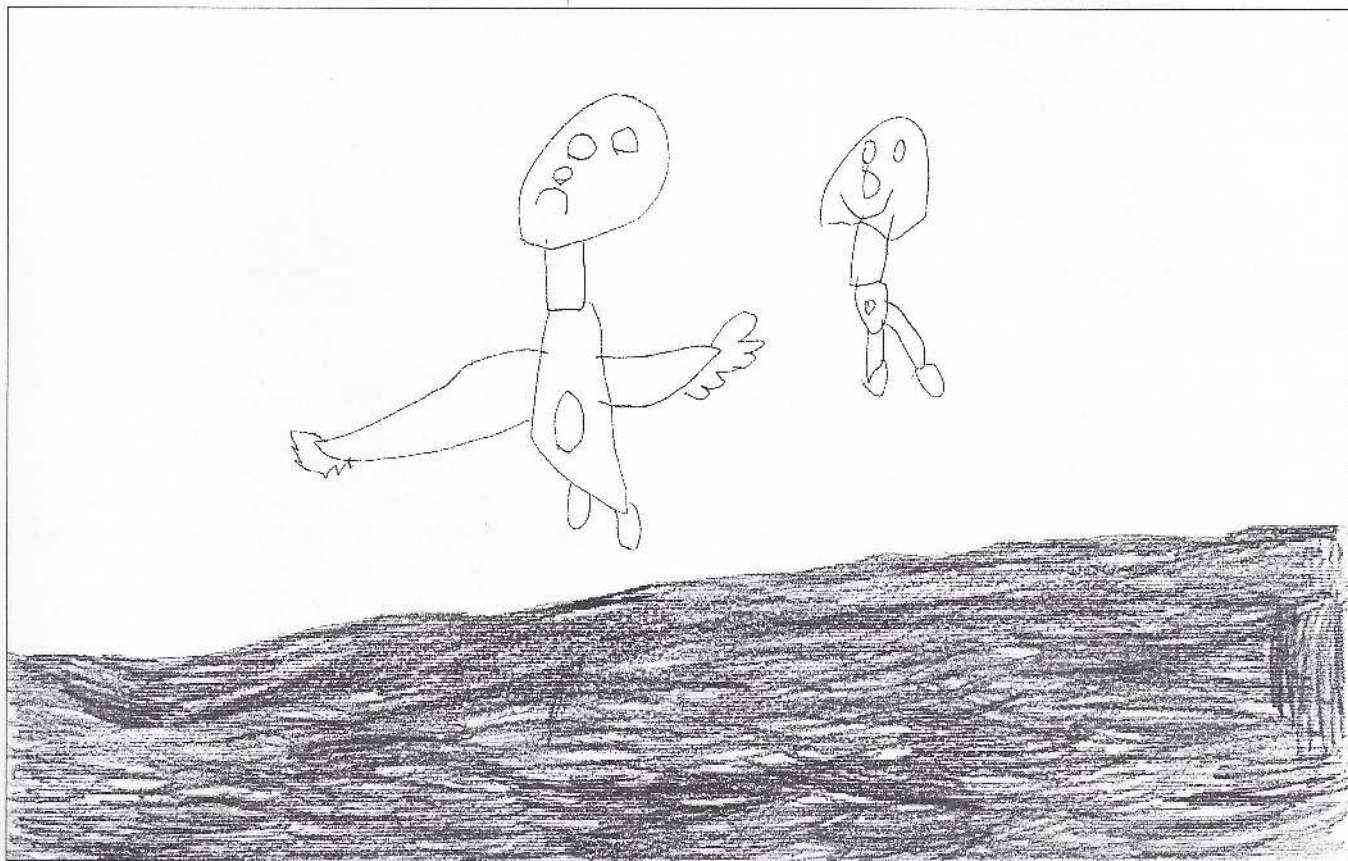
ODMEVI STARŠEV

JASLI SO LEPE ...

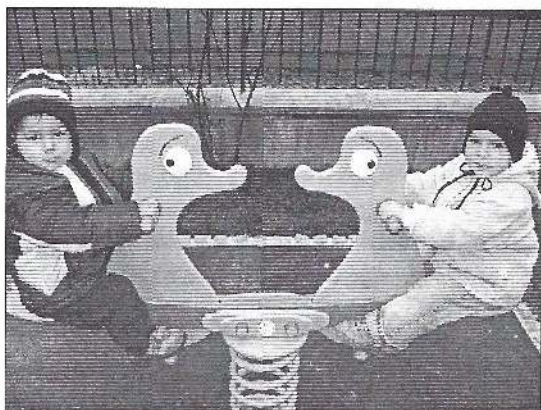
Tako je v meni odmevalo, že ko sem prvič stopila v nove prostore, v preduvajalnem času. In tako odmeva tudi zdaj, po treh mesecih, kar so jasli odprle svoja vrata. Kaj je bilo tisto, kar je pustilo in pušča odsev lepote – so to živahne barve prostorov, stara ohranjena freska na zidu, ali morda lepo in skrbno izbrani materiali na policah? Je to topel sprejem vzgojiteljic, njihova predanost, skrb in ljubezen, s katerimi dan na dan sprejemajo naše otroke? So to otroci, ki vsak dan znova hodijo po poti k večji samostojnosti? Gotovo vse to in še mnogo več. Mislim, da lepota, ki me preveva, sega nazaj, še v čas, ko se je spočenjala ideja, želja mnogih in odprtost sester uršulink, da bi v

svoje prostore, poleg že šestinšestdesetih otrok, ki so v Angelinem vrtcu, povabile še »čisto ta male«. In med temi je tudi naš David, za kar sva z možem zelo hvaležna.

V času uvajanja so bile jasli poleg omenjenega tudi odmev otroškega joka, ki je v dveh do treh tednih počasi potihnil, vsaj pri večini. In ko so se že vsi nekako uvedli, je naš otrok še vedno zelo jokal. Zame in za nas doma je bil to težak čas in je v precejšnji meri zaznamoval letošnjo jesen. Soočiti sem se morala s tem, da je bila nekje globoko v meni še kako prisotna vizija, kako bo uvajanje steklo po »normalni« poti in tako sem ob njegovem joku lahko spet prečistila svoj odnos do otroka. Kaj pravzaprav od njega pričakujem? Zakaj tako težko sprejemem, da gre njegovo uvajanje po drugi poti? Precej globinski proces in sem zanj hvaležna, ker tako nehote in lahko celo brez zavedanja tkem v srcu in v glavi načrte (in tega nočem!!) o življenju svojih otrok, pa čeprav nimajo nič z njimi. Moji dnevi so bili vsakodnevno izročanje Njemu, ki nas pozna. Kljub izročanju sem ostajala v precejšnji stiski, nemoči, ko



sem se spraševala, kaj še lahko storim, da bi bilo bolje. In v meni je rasla odprtost za zavedanje, da do nekod lahko delam jaz, delava z možem, delajo vzgojiteljice, zadnja beseda pa ni naša. To zavedanje je v meni rojevalo potrpežljivost srca – kot da bi mi David govoril: »Mama, daj mi čas. Pusti me, da hodim svojo pot ...«



... in tako je tudi njegov jok potihnil. Sicer še ni navdušen, da mora v vrtec, ampak že z veliko vedrino doma pripoveduje o otrocih, pesmičah, ki so jih prepevali ...

Po treh mesecih v meni še vedno odmeva – jasli so lepe, tako kot tiste izpred 2000 let, ker so prostor za vsakega, kakršen je, ker se v njih rojeva Gospod. Po stiskah, joku, prehojeni poti vseh nas, po delu vzgojiteljic, po enkratnosti vsakega otroka, po mnogih molitvah, ..., Gospod razliva svojo Lepoto v te prostore. In verjamem, da jo naši otroci že srkajo in postaja del njih.

Klavdija Erhartič

REBEKA IN JOB V JASLIH ANGELINEGA VRTCA

Junij ... Poštar je prinesel prvo pismo, nato še drugo. Veliko veselja! Kako sva Mu hvaležna! Po rokah naše preljube s. Metke ter ostalih sester in delavk vrtca sva bila priča Njegovemu velikemu delu, uresničil nama je najino veliko željo ... kot že tolikokrat doslej utrdil najino zaupanje ...

Konec septembra ... Na domu nas je obiskala vzgojiteljica. Prijetno. Z obema otrokoma gremo prvič vsi skupaj v vrtec na sestanek ... ogled ... Naš vtis – res se trudijo; koliko SRCA je prisotnega ...

Oktober ... Zdaj gre pa čisto zares. To je bil za nas mesec temeljitih sprememb. Dvein polletna Rebeka ter enoletni Job sta začela hoditi v

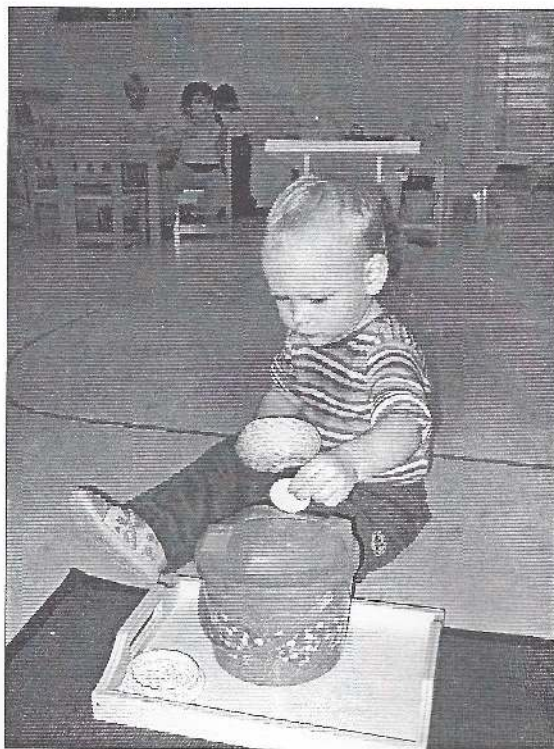
vrtec; mamica v službo ... Spraševala sva se: »Se bo Job privadil vrtca v povprečnem uvajalnem obdobju treh tednov, ali se ga bo navadil prej, bo imel večje težave?«

Zopet sva se predala Njegovemu zaupanju, skupaj s sestrami uršulinkami molila zanj. Zato nama ga ni bilo nikoli težko pustiti ...

Pričakovala sva, da bo jokal in je. Ni bil izjema ... ☺ Z vzgojiteljicami smo se hecali, da ima vgrajen višinometer – kajti le, če je bil na varnem v naročju blizu srca (tam nekje na višini metra in pol), ni jokal. Veva, da so vzgojiteljice večkrat bolele roke, ušesa, opazovala sva njune utrujene, a zagnane obraze ... In Job je v štirinajstih dneh dobil toliko potrditve in zaupanja, da se je spustil iz višine ... Od tega trenutka naprej se tudi v vrtcu velikokrat smeji, kljub vmesnim dvotedenskim izostankom nima nikakršnih problemov vrtniti se ... Res je zadovoljen.

V vrtcu ima ogromno priložnosti, da se uči od drugih. Uporaba materialov mu daje možnosti razvoja svojih sposobnosti, odkrivanja zakonitosti, ki so nam odraslim nekaj samoumevnega. Kako lepo ga je opazovati, s kakšno vnemo prelaga različne kose, sestavlja razne oblike. Rad se igra z žigicami, v zadnjem času ga še posebej privlači voda.

Rebeka je vrtec od prvega dne zelo lepo sprejela. Skupaj z nama se je že vnaprej veselila, približno je poznala način dela, saj je že prej hodila na delavnice ... Je najstarejša v svoji skupini in z velikim veseljem pomaga pri pripravi obrokov, pospravljanju in pomivanju. Doma zelo rada briše in čisti.



Poleg dogajanja v jaslih je na Rebeko zelo velik vtis naredila Kateheza dobrega Pastirja. Zelo sva vesela, ko vidiva, kako duhovno polna se vrne z Atrija. Zmeraj znova se čudiva, kako so ti naši mali resnično povezani z Njim. Učiva se: »Takšnih otrok je božje kraljestvo« (Lk 18, 15–18)

Prav duhovnost, ki jo otroci v tem vrtcu srkajo tudi sicer; to veliko srce; molitvena podpora vsemu delu, nama ogromno pomeni. Najina otroka lahko vsak dan raste z navdušenimi, zagnanimi vzgojiteljicami, ob sestrah zaznavata izkušnjo posvečenega življenja.

Danes veva, da tudi v bodoče ... Opazujeva sad, ki je velik in se zahvaljujeva Njemu in vsem vam, ki jima dajete veliko več, kot je opredeljeno v samem programu ...

Mirjam in Gorazd Čebulc



NA POTI K SAMOSTOJNOSTI

Vsi starši z negotovostjo zremo na čas, ko bo moral naš otrok začeti obiskovati vrtec ali kakšno drugačno varstvo. Tudi midva z možem sva več mesecev pred vstopom najine Eme v vrtec večkrat s strahom in nemirom pričakovala konec dopusta za nego in varstvo otroka, saj sva vedela, da bo morala Ema takrat v vrtec. Že preden sva se poročila, sva se pogovarjala o tem, da želiva, da najin otrok obiskuje vrtec, ki bo zastopal iste vrednote, kot jih zasleduje sama. Ko se je Ema rodila, se je ta želja le še poglobila. Samo dobroti Najvišjega in Njegovi previdnosti se lahko zahvaliva, da je bila najina dolgoletna želja uslišana in da je Ema začela obiskovati Angelin vrtec. Dnevi uvajanja so za najino družino minevali ob občudovanju vseh otrok, ki obiskujejo jasli, njihove enkratnosti, pristrčnosti in radosti. To so bili dnevi, ko sva pridobila zaupanje v delo Angelinega vrtca in ko sva lahko s tihim občudovanjem opazovala potrpežljivost, dobroto, pripravljenost in

usposobljenost vseh vzgojiteljic. Nikoli ni bil noben otrok sam, k vsakemu so znale pristopiti na način, ki je otroka naredil zaupljivega in odprtega za njihove besede. Nasmeh enemu, dotik drugemu, objem tretjemu, pa pesem, smeh in tihe besede zaupanja. Naju so prepričale in danes lahko z veseljem trdim, da tudi Emo. Že samo dejstvo, da se zjutraj takoj, ko vstane, še v pižami, odpravi k vratom, da greva v vrtec, pove vse. Napredek, ki je sledil obiskovanju vrtca, je resnično izreden in ga opazijo vsi, ki so z Emo v stiku. Ni je lepše stvari za starše, kot da je njihov otrok zadovoljen. In najina Ema je zadovoljna, in to, ko gre v vrtec, ko je tam, in ko odhaja iz njega. Naši dnevi so bogati, bistveno pa je k temu prispeval in vsakodnevno prispeva prav Angelin vrtec in vsi, ki so v njem zaposleni. Zato hvala vsem, ki se trudite in s tolikšno ljubeznijo, potrpežljivostjo, zavzetostjo skrbite za najino Emo in vse otroke Angelinega vrtca. Posebej pa hvala Maji, Romani in s. Cirili, ki ste Emi polepšale prihod v vrtec in njeno bivanje tam, in storile vse, kar je bilo potrebno, da vam Ema popolnoma zaupa in da vedno bolj zavzeto in samozavestno hodi po svoji poti proti samostojnosti.

Družina Pogorevc

DAN ZA MAMICE, 3. 12. 2007

Draga naša Klara!

Odločila sem se, da ti napišem nekaj besedic zahvale za ogromno podarjenega v večeru, ko sva bili sami in obenem obkroženi z drugimi tvojimi malimi prijateljčki, pa malo večjima Tino in Martino ter mamicami našega drugega doma, Angelinega vrtca. Ker še nisi dopolnila treh let in ne znaš brati, ti obljubim, da ti bova te vrstice prebrala z atijem (vem, da se jih boš zelo razveselila:)), potem pa pisemce shranila, da ga boš lahko nekoč tudi sama prebirala.

HVALA za ponos, s katerim si me v tistem ponedeljkovem večeru pripeljala skozi vrata in mi pokazala, kje naj obesim bundo in sezujem čevlje. Zdelo se mi je, da sva z vstopom zamenjali vlogi (jaz Klara, ti mami) in bilo mi je simpatično, prijetno v srčku. Ko sem se tako preobuvala in podoživljala začetek lepega, me je preplavilo dejstvo: »Klare ni!« in vprašanje: »Kam je šla tako hitro?« – »Oh,« sem potožila v mislih: »Spet moja brzinska Klara!« in razmišljala, kako naprej. Na mojo veliko srečo sem te že v naslednjem hipu zagledala v garderobi, kako si mi s previdnim korakom in pogledom, usmerjenim v kozarec, prihajala nasproti z jabolčnim sokom. Nasmehnila sem se in se spomnila, kako sem ti v avtu pravila, da sem žejna. HVALA za tvojo izjemno skrbnost, čut za sočloveka.

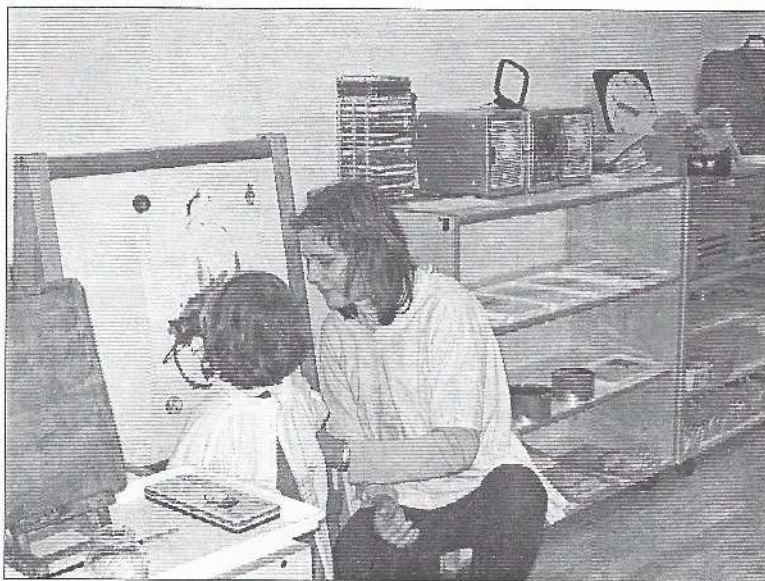
Odpravili sva se po stopnicah. Podučila se me, da se mali otroci držijo za nižje držalo, jaz pa, da naj se le primem za višje, ker da sicer lahko padem. Hitro sem prijela, zatem sva v tišini nadaljevali pot. Spomnim se vedno nasmejane Tine in materinske Martine, ki vsak dan z vami premagujeta stopnice. Da vzpon hitreje mine, deklamirate kakšno pesmico ali pa ugi-bate uganke. A še preden se kakšne domislim, sva že na vrhu.

Vstopili sva. Tu je bilo že polno malih delavčkov z mamicami. Tudi naju je zagrabil val zagnanosti, ki uro in pol ni popustil. :)

HVALA za tvojo samoiniciativnost, navdušenjem nad vsem obstoječim na policah in končno za tvoje široko razprostrte očke, ko si izbirala primeren material. Najprej si se odločila za svojo mapo, ja, zagotovo najbolj zgovorno stvar tvojega že trimesečnega dela. Ni mi jasno, kako veš, da je tvoja, če pa so vse enake barve. Pojasnila si mi, da je na vsaki nekaj narisano, na tvoji je hruška. Potem si mi razložila, da imaš spodaj v zeleni sobi še eno in da je na



tisti sonček. (Upam, da sem si prav zapomnila ... :))) Skušali sva jo odpreti, a žal ne gre, vse je le ena velika zlepljena gmota. Spogledali sva se in se nasmejali druga drugi, kajti obema je očitno že poznana rešitev: Tina. Prijazno nama je priskočila na pomoč in je previdno trgala liste ter jih posušila na radiatorju, da bo tvoja mapa spet urejena. Mimogrede me je seznanila s tvojo trenutno neutrudno željo po lepljenju = vsevprek. :) HVALA, da se z veseljem in brez bojazni lotiš novega (npr. lepljenja), četudi sprva še



ne znaš ali ti ne gre najbolje od rok. HVALA, da se ne užalostiš in odnehaš, ampak te tvoj notranji učitelj žene naprej.

Skupaj sva potem še risali, pa umili, razrezali in pojedli jabolko, lepili sonček. Težko si se zbrala, dostikrat si s pogledom begala po prostoru. OPROSTI, ker vse mamice niso spoštovale tišine, a

gotovo bo naslednjič bolje – mislim, da je šlo za proces uvajanja. :)

Neizmerna hvaležnost Vsemogočnemu me je prevzela, ko si me zatem povabila k molitvi. Skupaj sva prižgali prvo svečko na adventnemu venčku, poiskala si roza listek, na katerem piše Klavdija in mi povedala, da bova molili za njo. Pokrižali sva se, zmolili molitvico sveti angel, zatem pa je že zacingljajal zvonček. Takoj si vedela, da morava končati, zato si vzela kajfež in ugasnila svečko. **HVALA** Klara, da me učiš moliti, tako preprosto in spontano. **HVALA**, da je tvoje življenje ena sama hvalnica Najvišjemu.

Sledil je skupni del, ki se je začel s plesom na črti, nadaljeval s četvorko in z drugimi plesi, zaključil pa z molitvijo. Zares smo se čutili povezani v majhno družinico in prepričana sem, da se je v marsikateri od nas porodila želja, da se še kdaj srečamo.

HVALA, Klara, da sem smela s teboj vstopiti v vijolično sobo, prostor tvojega otroštva, v katerem oblikuješ, polniš svojo nežno dušo.

Rada te imam, tvoja mami

RAZNOLIKE ŠOLE OMOGOČAJO RAZVOJ EDINSTVENIH SPOSOBNOSTI OTROK

Polni življenja, izvirni in domiselni, iskreni in resnicoljubni, srčni in občutljivi. Raznoliki in edinstveni. Otroci. Vsak izmed njih s svojimi neponovljivimi sposobnostmi, ki jih lahko v polnosti razvije ob obilici ljubezni ter njemu primerni vzgoji in izobraževanju.

Vsi starši si želimo, da bi se naši otroci intelektualno, čustveno, duhovno in socialno kar se da dobro razvijali, da bi bili srečni tudi kasneje, kot odrasli in da bi se uspešno in zadovoljno vključili v družbeno življenje. Vsi se po svojih najboljši močeh trudimo svojim otrokom dati čimveč ljubezni, razumevanja, primerne vzgoje in izobrazbe.

Slovenska ustava piše o pravicah in dolžnostih staršev, ki so: otroke vzdrževati, vzgajati in izobraževati. Obenem nam staršem Ustava zagotavlja pravico do svobodne izbire izobraževanja. Ali imamo slovenski starši praktično uresničljivo možnost izbire vzgoje in izobraževanja, ki bo za našega otroka najboljša? Ali naše šole in vrtci otrokom pomagajo optimalno razviti svoje raznolike sposobnosti?

Seveda so številne državne šole v Sloveniji kakovostne, ne ponujajo pa raznolikih pristopov in metod, dobro uveljavljenih drugod po Evropi, ki bi omogočali kar se da dober razvoj raznolikim



učencem. Demokratična družba šteje raznolikost med svoje temeljne vrednote, zato zagotavlja tudi raznolikost izobraževanja, ki raznolikim otrokom pomaga razviti njihove edinstvene sposobnosti. Naj bo en sam tip državne šole še tako dober, ne more vsebovati vse pluralnosti, ki jo naši otroci potrebujejo. Pluralnost ne more prihajati od enega samega ponudnika, saj je to v nasprotju s samo naravo tega pojma.

Vsi se zavedamo, da monopol ne prispeva h kakovosti. Evropske in ameriške analize so pokazale dvig kakovosti državne šole, kjer je bila v istem okrožju ustanovljena še zasebna šola. Tekmovanje med šolami v izboljševanju kakovosti ter upoštevanju potreb otrok in staršev, spodbuja učitelje k bolj predanemu delu v korist vsestranskemu razvoju otrok. V primeru enega samega šolskega sistema se učiteljem ni potrebno potruditi za učence, razumeti njihovih potreb, iskati novih, boljših pristopov, zato se trudijo le nekateri navdušenci. Ob ustanovitvi zasebnih šol bi bili vsi učitelji bolj motivirani za kakovostno delo in nenazadnje bi se dvignilo tudi javno spoštovanje učiteljskega poklica. Ustanovitev zasebnih šol in s tem tekmovanje med šolami, zato bolj kot vsaka finančna spodbuda, prispeva k dvigu kakovosti vzgoje in izobraževanja, k prizadevanju za sodelovanje z otroki in s starši, k razumevanju raznolikih sposobnosti posameznega otroka.

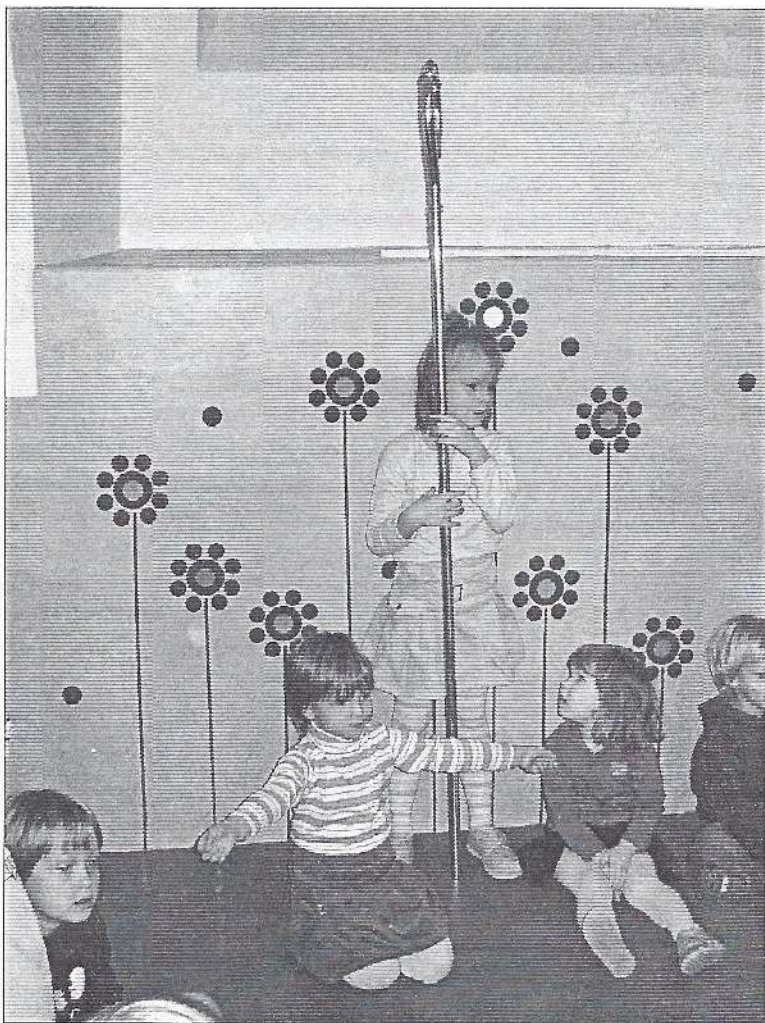
V Sloveniji 99,2 % otrok obiskuje državne vzgojnoizobraževalne ustanove, 0,8 % otrok je v zasebnih šolah. Za primerjavo, to razmerje se v državah Evropske zveze giblje pri 80 % proti 20 %. Podobno majhen delež zasebnih šol in vrtcev kot Slovenija imata Romunija in Bolgarija. Slovenska zakonodaja iz leta 1996 sicer formalno dopušča ustanavljanje zasebnih šol, vendar ga hkrati administrativno tako otežuje, da je zasebnih šol le za prgišče. Predlagana nova zakonodaja si prizadeva olajšati ustanavljanje zasebnih šol in vrtcev.

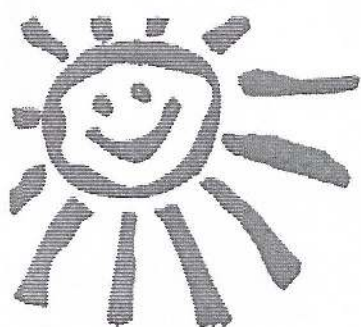
Število zasebnih šol v Sloveniji je veliko manjše, kot je zanimanje zanje s strani staršev in otrok, torej je svobodna izbira izobraževanje omejena. Poleg tega so šole za številne starše in otroke preveč oddaljene, da bi jih lahko dnevno obiskovali. Nenazadnje so zasebne vzgojno izobraževalne ustanove finančno težko dostopne, saj se iz državnega denarja zasebnim šolam financira 85 % izvajanja programa in 0 % nakupa ter vzdrževanja objekta. To pomeni, da morajo starši prispevati razliko, medtem ko država ali občina privarčujejo znatno vsoto denarja. Starši otrok v zasebnih šolah plačamo dvakrat, prvič kot vsi davkoplačevalci v državno

blagajno in drugič vsak mesec razliko vzgojnoizobraževalni ustanovi. Vendar pri tej razliki ne gre za doplačilo nadstandardne storitve, kot na primer pri doplačilu nadstandardnih storitev v zdravstvu, pač pa za plačevanje javno veljavnega standardnega programa, potrjenega s strani Ministrstva za šolstvo in šport. Takšen diskriminatoren odnos do zasebnih šol in vrtcev ter posredno diskriminacijo otrok in staršev, ki zasebne ustanove obiskujejo, je slovenska zakonodaja sprejela leta 1996. Ta zakonodaja uvaža elitizem zasebnih izobraževalnih ustanov, saj si jih številni starši in otroci finančno ne morejo privoščiti. Nova zakonodaja predlaga povečanje financiranja standardnega programa zasebnih šol in vrtcev.

Tisti starši, ki si želimo kakovostno in socialno pravično izobraževanje, podpiramo spremembo stare zakonodaje, ki je utrjevala rigidni sistem državnih šol s številnimi nemotiviranimi učitelji in elitistično vključevanje bogatejših otrok v zasebne ustanove. Podpiramo novo zakonodajo, ki bo tudi v praksi dopuščala ustanavljanje raznolikih šol, ki bodo pripomogle k uspešnemu razvoju raznolikih sposobnosti naših otrok ter bodo finančno dostopne vsem.

Tega prispevka ne bi napisala, če ne bi bila sama iz srca hvaležna ustanoviteljem, podpornikom in vzgojiteljicam Angelinega vrtca za njihovo požrtvovalno, strokovno in ljubeče delo, tako ob naporov polnem ustanavljanju kot vzgoji in izobraževanju. Hvala, da imajo naši otroci možnost razvijati svojo edinstvenost na vseh ravneh. Bog vam povrni.





ZAHVALE

NAJ GRE ZAHVALA VAM

- sestram uršulinkam za molitveno, finančno ter konkretno pomoč in svetovanje v času gradnje in priprave novih prostorov za namene vrtca in njegovo razširitev;
- dobrotnikom ter vsem, ki podpirate naše delo in poslanstvo;
- vzgojiteljicam, ki ste potrpežljivo in pogumno prenašale velike napore, nastale zaradi hrupa, prostorske stiske, prahu ter kljub temu ustvarjale otrokom prijeten čas in okolje;
- staršem za vsakodnevno razumevanje nepredvidljivih situacij zaradi gradnje in za vse vaše iskrene pozornosti namenjene nam – tako v besedi kot v dejanju.

ČESTITKE

- družini Praček ob rojstvu Filipa;
- družini Žabkar ob rojstvu Martina;
- družini Korbar ob rojstvu Jakoba;
- družini Božič ob rojstvu Tijana;
- družini Kopač ob rojstvu Maksa;
- družini Žakelj ob rojstvu Tinke;
- družini Medvešček ob rojstvu Blaža;
- družini Brodnik ob rojstvu Janeza;
- družini Zupanc Kovač ob rojstvu Angele Terezije.

Čestitke ob rojstvu otroka tudi vsem družinam, ki ste kakorkoli povezane z nami.

Dragi starši in otroci! Korajžno stopajte v svet novih odkritij, izzi-
vom in presenečenjem naproti!

Bogato ilustriran cvetnik najlep-
ših pesmi za otroke spod peres
slovenskih pesnikov

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
Nazorjeva 1
Ljubljana
www.mohorjeva.org



HIŠA DTRDIK, HIŠA DTRDIK, HIŠA DTRDIK, HIŠA DTRDIK, HIŠA DTRDIK

SVETI ANGELI

BESEDILLO: S. SILVA POTOČNIK
MELODIJA: S. BOŽENA KUTNAR
JANUAR 2003

